

Székely Botond Márk*

Lassana Diarra-ügy: a belső piaci verseny és a hivatásos labdarúgók mint munkavállalók szabad mozgásának a korlátozása**

1. BEVEZETÉS

Az elemzés a hivatásos sportolók – jelen esetben labdarúgók – átigazolásával kapcsolatos újabb precedens értékű jogesetre irányul, amelynek főbb aspektusai a verseny korlátozásának tilalma a belső piacon és a munkavállalók szabad áramlása az olykor korlátozó tényezőként felmerülő Nemzetközi Labdarúgó Szövetség (a továbbiakban: FIFA) szabályzata fényében. Az említett alapelvek érvényesüléséhez kapcsolódó kérdések relevanciája nehezen vitatható, hiszen a sportolók átigazolására irányuló ügyletek képezik a sportszféra üzleti dinamikájának és piaci mechanizmusának egyik legjelentősebb alappillért. A professzionális szinten zajló sportszakmai és gazdasági folyamatok unikális gyakorlatot alakítottak ki a játékospiacon, amelyre vonatkozóan a nemzetközi sportszövetségek – mint a sportszféra önszabályozó szervei – speciális szabályzatokat alkottak. Tulajdonképpen a sportjog területén felmerülő problémák jelentős része mögött ez a jelenség áll. Ugyanis a nemzetközi sportszövetségek állami jogalkotáshoz hasonló szabályozási folyamataikból adódóan több olyan sportági norma is született, amelyek kollíziót generáltak az adott nemzetközi sportszövetség szabályzata és az egyes nemzeti jogszabályok, illetve az uniós jog között. A játékosok átigazolására irányuló szabályzat pedig, különösen nehéz területnek bizonyul, ugyanis a FIFA által alkotott átigazolási rendszer több jogi alapelvvel is szemben áll. A labdarúgás sportági szabályozása és az uniós jog kollíziója számos kérdést vet fel, amelyek közül leggyakrabban a játékosokkal kapcsolatban a munkavállalók szabad áramlása, a verseny korlátozásának tilalma és közvetett módon a szerződési szabadság elve kerül előtérbe ismétlődő jelleggel. Ezért a jogeset elemzésének a célja rámutatni az említett alapelvek közvetett módon való korlátozására a FIFA szabályzata által.

2. FONTOSABB TÉNYÁLLÁSI ELEMELK ÉS AZ EUB ELÉ TERJESZTETT KÉRDÉSEK

A jogvita Lassana Diarra labdarúgó játékos átigazolására irányuló törekvése alapján indult, amely során a játékos a FIFA játékosok jogállására és átigazolására irányuló szabályzatában (Regulations on the Status and Transfer of Players, a továbbiakban: RSTP) foglalt korlátozó feltételekbe ütközött. A FIFA szabályzatának vitatott rendelkezései elsődlegesen Diarra állítólagos szerződészegő magatartása miatt kerültek előtérbe. Ugyanis a játékos 2013-ban igazolt az FC Lokomotiv Moscow labdarúgóklubba, azonban egy évvel később, 2014-ben a klub felmondta a játékos szerződését. A klub álláspontja szerint Diarra szerződészegő magatartása miatt mondta fel a négy évre szóló határozott idejű szerződést. Mindezért 20 millió euró értékű kártérítési igényérvényesítést terjesztett a FIFA Vitarendező Tanácsa (Dispute Resolution Chamber, a továbbiakban: DRC) elé. Diarra ellenkérelmében a szerződésből hátralevő időre járó munkabérének kifizetését követelte.¹ A sajtóértesülések szerint a szerződészegő magatartás abban nyilvánult meg, hogy Diarra megtagadta a pályára lépést,² mivel az érintett időszakban vitában állt a klubbal a munkabérét illetően, amely során a klub a munkabérének a csökkentését helyezte kilátásba.³

A francia játékos állítása szerint a DRC előtt folyó ügyben a kilátásba helyezett 20 millió euró összegű kártérítés akadályozta az átigazolást. Ugyanis a játékos átigazolásában érdekelt klubok visszaléptek az ajánlattételtől, mivel nem kívánták vállalni a kockázatot, miszerint a játékosal egyetemlegesen feleljenek az esetlegesen megítélt kártérítésért. Ennek a veszélye miatt több ajánlattól is elesett Diarra, amelyek közül az EUB az ítéletében a belga labdarúgóklub, a Royal Charleroi Sporting Club által tett ajánlatot nevesíti pontosan, mint

1 FIFA v. Lassana Diarra (C-650/22), [21]–[23].

2 Goal: Ex-Chelsea & Real Madrid midfielder Lassana Diarra wins court case against FIFA in ruling that challenges player contract rules. <https://www.goal.com/en/lists/chelsea-real-madrid-star-lassana-diarra-court-case-against-fifa/blta27a1a9d32e49f60#csbb19ed47565c4565>

3 The Guardian: The Lassana Diarra case: what is it and will it change football like Bosman? <https://www.theguardian.com/football/2024/oct/03/lassana-diarra-case-explained-fifa-european-football>

* Kutató, Mádl Ferenc Összehasonlító Jogi Intézet.

** Jelen tanulmány a Kulturális és Innovációs Minisztérium Nemzeti Kutatási Fejlesztési és Innovációs Alapból nyújtott támogatásával, az Egyetemi Kutatói Ösztöndíj Program keretében készült.

tényállási elemet. A klub ajánlatot tett Diarra számára szerződéskötés céljából, azonban csak azzal a feltétellel igazolta volna a játékost, ha megfelelően bejegyzésre kerül a nyilvántartásba az igazolás ténye és ezáltal jogosulttá válik Diarra a játékra bármely meccsen, amelyre a FIFA, az Európai Labdarúgó-szövetség (a továbbiakban: UEFA), illetve a Belga Labdarúgó Szövetség (a továbbiakban: URBSFA) szervezésében kerül sor. Továbbá írásba foglalt megerősítést kért a FIFA-tól, miszerint nem tartozik egyetemleges felelősséggel a Diarra által okozott károkért a Lokomotiv Moscow klubbal szemben. A belga klub által támasztott feltételekkel kapcsolatban a FIFA válaszul leszögezte, hogy az RSTP vonatkozó rendelkezéseinek az alkalmazására csak az illetékes döntéshozó szerve, a DRC jogosult. Mindezek mellett, az URBSFA egyértelműen elutasította az igazolást a FIFA szabályzatára hivatkozva, miszerint a nemzetközi átigazolási igazolvány (International Transfer Certificate, a továbbiakban: ITC) hiányában nem lehet a játékost átigazolni, amíg azt a korábbi klub nem állítja ki.⁴

Diarra korábbi klubja követelésének részben helyt adott a DRC, és 10,5 millió euró megfizetésére kötelezte a játékost kártérítés jogcímen. Továbbá elutasította Diarra ellenkeresetét az elmaradt munkabér megfizetésére irányulóan. Az ügy Diarra fellebbezése alapján a Nemzetközi Sportdöntőbíróóság (Court of Arbitration of Sport, a továbbiakban: CAS) elé került, amely fenntartotta a DRC döntését, ezért a játékos a Hainaut-i Törvényszékhez nyújtott be fellebbezést. A Törvényszék helyt adott Diarra keresetének, és kötelezte a FIFA-t, illetve a Belga Labdarúgó Szövetséget, hogy egyetemlegesen fizessék meg a játékos számára a követelt összeget. A FIFA fellebbezést nyújtott be a Mons-i Fellebbviteli Bírószághoz, amely előzetes döntéshozatali kérelemmel fordult az Európai Unió Bírószághoz (a továbbiakban: EUB) felé.⁵ A kérelemben megfogalmazott kérdések az Európai Unió működéséről szóló szerződés (a továbbiakban: EUMSZ) 45. és 101. cikkének az értelmezésére irányultak, miszerint azokkal kollízióban állnak-e a FIFA szabályzatában megfogalmazott elvek, amelyek alapján:

- a játékos és a klub – amelynek szándékában áll igazolni a játékost – egyetemleges felelősséggel tartoznak a játékos és a korábbi klubja között létrejött szerződés jogalap nélküli felmondásából eredő károkért;
- a nemzeti szövetség – amelynek tagja a játékost foglalkoztató korábbi klub – hatáskörében áll elutasítani az ITC kiállítását, amely a játékos igazolásához szükséges, ha a korábbi klub és a játékos vitában áll az adott időszakban?⁶

3. AZ EUB DÖNTÉSE

Az EUB a döntése alapján a játékos és az öt igazoló klub egyetemleges kártérítési kötelezettsége nem állt összhangban az EUMSZ munkavállalók szabad áramlását biztosító 45. cikkel, mivel a FIFA-szabályzat érintett rendelkezései potenciális akadályt jelentettek a játékosok számára, amelyek jelentős

mértékben korlátozták annak a lehetőségét, hogy a játékosok az igazolásukra irányuló, feltételek nélküli ajánlatokat kapjanak más kluboktól. Ennek oka a szerződés felmondása következtében fennálló kompenzáció megfizetésének a kötelezettsége, amely az igazolásra ajánlattevő klubok visszalépését eredményezte, hiszen ez egy olyan gazdasági kockázatot és terhet jelentett, amelyet érthető módon a legtöbb klub nem vállalt. Mindezek a szabályok alkalmasnak bizonyultak arra, hogy hátrányos helyzetbe hozzák azokat a játékosokat, akiknek a lakóhelye vagy munkahelye származási helyük szerinti tagállamban található, és egy másik tagállamban kívánnak munkát végezni egy másik klub kötelékében.⁷ Az EUB ugyanakkor megállapította, hogy az RSTP-ben foglalt rendelkezések – amelyeknek a célja fenntartani a szerződések és csapatok összetételének bizonyos fokú stabilitását – lehetséges eszköze lehet a klubok közötti rendszeres labdarúgó-mérkőzések biztosításának. Ugyanis ez önmagában legitim célnak tekinthető.⁸

Azonban ennek a célnak az elérése érdekében hozott és alkalmazott szabályzat a szükségesnél nagyobb korlátozást valósított meg. Különösen a szerződés felmondásáért járó kompenzáció kiszámításának a módját kifogásolta, amely nem volt kellően egyértelmű, illetve a játékos-ellenőrzési körén kívül eső szempontokat vettek figyelembe vagy a szerződés megkötését követően kialakult körülményekre vonatkoztak. Mindezek mellett, az EUB szintén aránytalannak találta az RSTP-ben foglalt általános vélelmet, miszerint a határozott idejű szerződés játékos általi felmondása esetén a játékos új klubjáról vélelmezni kell, hogy a játékost maga ösztönözte szerződés felmondására.⁹

A fentiekben kifejtetteken túl jelen tényállás alapján sérültek az EUMSZ-ben foglalt versenyszabályok. Az EUB döntése alapján a FIFA-szabályzat vitatott rendelkezései az EUMSZ 101. cikkével is kollízióban álltak, mivel a cikk a belső piaccal összeegyeztethetetlennek minősít *„minden olyan vállalkozások közötti megállapodást, vállalkozások társulásainak döntését és összehangolt magatartást, amely hatással lehet a tagállamok közötti kereskedelemre, és amelynek célja vagy hatása a belső piacon belüli verseny megakadályozása, korlátozása vagy torzítása”*. A cikk értelmezésével kapcsolatban az EUB kitért arra, hogy elvi szinten jogszerűnek minősül, ha egy FIFA-hoz hasonló szervezet a nemzetközi versenyek szervezését és lebonyolítását közös szabályok alá rendeli, amivel a versenyek homogenitását és koordinációját szándékozik biztosítani egy szezonokra felosztott ütemezés szerint. Ugyanis ez alapesetben elősegítheti az érdemeken és esélyegyenlőségen alapuló sportversenyek szervezését. Mindamellet, jogszerűnek tekinti az EUB a FIFA által alkotott azon szabályokat, amelyeknek a célja egy egységes feltételrendszer biztosítása a labdarúgóklubok és játékosok számára a versenyeken való részvételt illetően. Ebből adódóan ezeknek a szabályoknak a betartása érdekében meghatározott szankciók is jogszerűnek tekinthetők.

Ezen analógia mentén az EUB úgy ítélte meg, hogy jogszerű lehet, ha a FIFA bizonyos mértékig a klubok által összeállított csapatok stabilitását kívánja biztosítani egy adott szezonban. Ez akár abban is megnyilvánulhat, hogy egy adott időszak tekin-

⁴ FIFA v. Lassana Diarra (C-650/22.), [24]–[26].

⁵ FIFA v. Lassana Diarra (C-650/22.), [27]–[44].

⁶ FIFA v. Lassana Diarra (C-650/22.), [45].

⁷ FIFA v. Lassana Diarra (C-650/22.), [91]–[92].

⁸ FIFA v. Lassana Diarra (C-650/22.), [102].

⁹ FIFA v. Lassana Diarra (C-650/22.), [106]–[110].

tetében kizárja a munkaszerződések egyoldalú felmondásának a lehetőségét egy szezonra vagy egy évre. Azonban még a labdarúgás sajátosságai és piaci viszonyai sem indokolhatják egy olyan általános korlátozó vagy akadályozó szabályozás alkalmazását, amely az egész Európai Unió területén ellehetetleníti a klubok határon átnyúló versenyben való részvételét. Ez a korlátozás abban nyilvánul meg, hogy a klubok nem tudnak egyoldalúan olyan játékosokat szerződtetni szankciók nélkül, akiket egy másik tagállamban székhellyel rendelkező klub foglalkoztat, vagy a szerződése jogalap nélkül került megszüntetésre.¹⁰

4. A JOGVITA MÖGÖTT HÚZÓDÓ ÁLLANDÓ JELLEGŰ KOLLÍZIÓ

A fentiekben említett uniós joggal kapcsolatos kérdések már többször is felmerültek, illetve az elemzésükre hasonló kontextusban már több alkalommal is sor került a szakirodalomban,¹¹ ugyanis a FIFA visszatérő jelleggel igyekszik a játékospiac működését szűk szabályozási keretek közé szorítani, ami bizonyos szempontok alapján érthető. Ugyanis a labdarúgáshoz kapcsolódó nemzetközi átigazolási tranzakciók száma a 2024-es átigazolási időszakban elérte a 78 742 darabot, amelyek összértéke meghaladta a 8,59 milliárd dollárt.¹² Ezért különös figyelmet igényel a piaci egyensúly fenntartása a játék és az üzlet integritásának megőrzése érdekében, amely alapvetően jogszerű törekvésnek minősül a FIFA részéről, ahogy erre az EUB is rámutatott. Mindezekből adódóan maguk a játékosok is kulcsszerepet játszanak a piac működésében, mivel a sportklubok immateriális javakkal való gazdálkodásában az egyik fő eszközként jelennek meg. Hiszen a klubok közötti megállapodások tárgyát az ő játékejük felhasználásának jogosultsága képezi. Ebből adódóan a FIFA – mint a sportágat igazgató legfőbb szövetség – speciális szabályokkal kontrollálja a magánjogi státusszal rendelkező sportklubok között létrejövő magánjogi jogügyleteket. A kollízió – mint ahogy jelen esetben is – abból ered, hogy az átigazolási rendszer eredeti rendeltetése szerint mindig is a játékosok csapatok közötti szabad mozgását korlátozta.¹³ Ugyanis a versenyek és a bajnokságok ezáltal képesek megőrizni a stabilitásukat, amely biztosítja a mérkőzések kiszámíthatatlan jellegét. Ez az aspektus generálja a sporteseményeken elért eredmények iránti érdeklődést és a fogyasztást a közönség részéről.

E célok által előidézett ismétlődő kollíziós problémát igazolja a Bosman-ügy is, amely precedensjellegéből adódóan jelentős médiafigyelmet kapott, illetve a kutatókat is évekig

foglalkoztatta az EUB ítéletének¹⁴ elemzése. Jelen jogesethez hasonlóan a Bosman-ügy tárgyát is egy átigazoláshoz kapcsolódó vitás szituáció képezte. Ugyan alappal képezheti szakmai vita tárgyát az, hogy a Diarra-ügy – a szaksajtó által használt kifejezéssel élve – „Bosman 2.0.”-nak¹⁵ tekinthető-e, azonban talán vitán felül áll a két ügy hasonlósága a precedensjellegűket illetően. Ugyanis az előbbi ügyben hozott EUB-ítélet gyökeresen átformálta a FIFA átigazolási rendszerét, ezáltal feloldásra került egy évekig működő közvetett korlátozás. Ezért az egyik kérdés jelen üggyel kapcsolatban is az, hogy az EUB döntése milyen módon és mértékben fogja befolyásolni a FIFA átigazolási szabályzatát, illetve ebből adódóan a módosított szabályozás milyen eszközökkel igyekszik megtartani a jelenlegi mértékű kontrollt a játékospiac felett. A döntés hatásának vizsgálatával kapcsolatban elsősorban az említett uniós jogi rendelkezések által garantált jogok érvényesülését érdemes megvizsgálni. Ennek érdekében a hasonló jellegű korábbi jogeseteket és az azok által kirajzolódó ítélkezési gyakorlat ívét szükséges áttekinteni, amelyek már évekkel ezelőtt lefektették az EUMSZ érintett cikkeinek értelmezési keretrendszerét.

Az ügy megítélésével kapcsolatban kétségtelenül figyelembe kell venni az EUMSZ 45. és 101. cikkét, ugyanis egyrészt a Walrave és Koch-ügyben¹⁶ született döntés már tágabb keretek között kimondta, hogy a sporttevékenység az uniós jog hatálya alá tartozik, amennyiben az gazdasági kérdéseket érint. Másrészt, a Mario Mantero-ügyben¹⁷ megállapította az EUB, hogy a labdarúgás egyértelműen gazdasági tevékenységnek minősül, és tilos az állampolgárságon alapuló megkülönböztetés. Ez a döntés előrevetített egy olyan jogértelmezést, amely analógiája mentén elkerülhetetlenül elindult az a folyamat – ahogy arra a fentiekben utaltam – hogy a FIFA szabályzata ismétlődő jelleggel kollíziót generál a sportági célok és az EUMSZ-ben lefektetett alapelvek között. Ugyanis a gazdasági tevékenység fogalma magában foglalja a hivatásos sportolók sporttevékenységét is. Ez alapján merül fel valamennyi átigazolási vita körében az uniós állampolgárokat megillető szabad mozgás joga, illetve a klubok részéről a korlátozás nélküli piaci verseny. Mindezek alapján az EUMSZ által biztosított jogok korlátozásának kérdése alappal merült fel a Bosman-ügyben, amely a legprominensebb döntésnek bizonyult az átigazolási jogviták sorában. A jogvitában hozott döntés szerint a hivatásos sportolók munkavállalónak minősülnek, ha a sporttevékenységüket hivatásszerűen végzik díjazás ellenében egy klub szervezetét képviselve. Továbbá a szerződés nélküli státuszban álló játékosok ettől a ponttól kezdve váltak szabadon igazolhatóvá átigazolási díj megfizetése nélkül. Az átigazolási díj eltörlése a szerződés nélküli státuszú játékosok esetében kiemelkedő jelentőséggel bírt, hiszen ezáltal a játékost foglalkoztató korábbi klub nem tarthatta vissza a játékost egy túl magas átigazolási díj kiszabá-

10 FIFA v. Lassana Diarra (C-650/22.), [143]–[145].

11 A Bosman-ügy vonatkozásában fontos mozzanat volt, hogy a sport miként került az európai jog szabályozási körébe az EUB ítélete alapján. Lásd Kecskés László, Soós Tamás: Kiterjesztette az Európai Bíróság a Bosman ítélet sportolókra vonatkozó kedvezményét. *Európai Jog*, 2003/6., 39–44. Továbbá lásd Stefaan VAN DEN BOGAERT: From Bosman to Bernard C-415/93.; [1995] ECR I-4921 to C-325/08; [2010] ECR I-2177. In: Jack ANDERSON (szerk.): *Leading cases in Sports Law*. The Hague, Springer, 2013, 91–106.

12 FIFA Transfer Report 2024, 9. <https://inside.fifa.com/legal/news/international-transfers-reach-historic-high-in-2024>

13 Simon GARDINER, Roger WELCH: Player trades, free agents and transfer policies in professional sport. In: Michael BARRY, James SKINNER, Terry ENGELBERG (szerk.): *Research Handbook of Employment Relations in Sport*. Northampton, Edward Elgar Publishing, 2016, 333–334.

14 Union Royale Belge des Sociétés de Football Association ASBL v. Jean-Marc Bosman (C-415/93.).

15 Fox Sports: 'Bosman 2.0' brewing as seismic ruling could blow up football's transfer system. <https://www.foxsports.com.au/football/football-2024-lassana-diarra-court-hearing-verdict-details-legal-case-lokomotiv-moscow-contract-bosman-ruling/news-story/47037522c22172c32e5c6a8f30a50886>

16 Walrave and Koch v. Association Union Cycliste (C-36/74.).

17 Gaetano Donà v. Mario Mantero (C-13/76.).

sával, amelynek hatására – ahogy az Bosman esetében is történt – a vásárló klub elállt az átigazolástól.¹⁸

Tulajdonképpen az előbbieken említett ügyekben hozott döntésekre épült a Bosman-ügyben született ítélet, amely korrelációt alkotott a labdarúgók mint munkavállalók és a hivatásos sporttevékenység mint gazdasági tevékenység között. Ezt a kapcsolódási pontot megerősítette az EUB a Superleague-ügyben¹⁹ hozott ítéletével is, amelyben kimondta, hogy a sportszövetségek által alkotott szabályzatok az uniós jog hatálya alá tartoznak, amennyiben azok gazdasági tevékenység szabályozásának a célját szolgálják. Ezen analógia és ítélkezési folyamat teremtette meg a konstans kollíziót az EUMSZ 45. és 101. cikkében foglalt jogok érvényesülése és az átigazolások során alkalmazandó FIFA-szabályok között.

A Diarra-ügy és a Bosman-ügy párhuzamával kapcsolatban fontos hangsúlyozni, hogy a munkavállalók szabad mozgásának érvényesülése alapvetően a szerződés nélküli státuszban álló játékosok igazolásával kapcsolatban merül fel. Látszatra a szerződéses jogviszonyban álló sportolók esetében ez a probléma nem kerül elő. Ezt a feltételezést megcáfolta Nicolas Anelka által felvetett szempontok, miszerint biztosítani kellene a játékosok számára a lehetőséget, hogy felmondják a szerződésüket, ha klubot, azaz munkáltatót szeretnének váltani. Ugyanis – ahogy a Diarra-ügyben is felmerült – alapvető problémát jelent, hogy a játékosok csak kellő jogalappal mondhatják fel a szerződésüket a szezon ideje alatt, különben a jogalap nélküli felmondás esetén kompenzáció illeti meg a csapatot. Tehát a rendes felmondás lehetőségét kizárja a FIFA. Anelka esetében a probléma hátterében az állt, hogy nem kívánta kitölteni az Arsenalnal kötött szerződéséből hátralévő időt, mivel a pályafutását egy másik csapat kötelekében tervezte folytatni. Azonban az Arsenal még nem kívánta elengedni a kötelekéből a játékost és az általa meghatározott átigazolási díjat pedig nem volt hajlandó kifizetni az átigazolás iránt érdeklődő Lazio. Ebben a situációban merült fel a kérdés, miszerint a szerződés felmondásának a korlátozása által ugyanolyan aránytalan jelleggel kerül-e hátrányba a játékos a szabad mozgását illetően, mint a szerződés nélküli státuszban álló játékosok átigazolását akadályozó korábbi szabályok esetében. A kérdés kapcsán kialakult szakmai vita következményeként született az általános álláspont, amely alapján az akkori átigazolási rendszer nemcsak a szerződés nélküli státuszban álló játékosok esetében sértette az uniós jogszabályokat, hanem a szerződéses jogviszonyban álló sportolók átigazolása során is kollíziót eredményezett a FIFA szabályzata.²⁰

5. ÖSSZEGZÉS

A Diarra-ügyben született ítélet ismét megerősítette a FIFA átigazolási szabályzatának jogellenes jellegét, amely egy további elemet adott hozzá a Walrave és Koch-ügy, illetve

a Bosman-ügy óta alakuló ítélkezési gyakorlat ívéhez. Az EUB – meglátásom szerint helyesen – azért kifogásolta a Diarra-ügyben említett kártérítési felelősséggel kapcsolatos általános vélelemre irányuló szabályt, mivel az korlátozza a keresleten és kínálaton alapuló piaci mechanizmusokat. Ugyanis ez a szabály a szerződés nélküli játékost közvetetten a korábbi klubjához köti a kilátásba helyezett kártérítési kötelezettség által. Ez a szabályozási megoldás helyettesítette a Bosman-ügy során jogellenesnek nyilvánított rendelkezéseket a FIFA szabályzatában, mivel a szabályok gyakorlati hatását tekintve a csapatok azonos módon képesek voltak ezáltal visszatartani a játékosokat. Ez a korlátozás közvetett módon érvényesült, ugyanis elsődlegesen nem aránytalan ajánlat elfogadására kényszerítette az átvető csapatot az átadó csapat, hanem a szerződés nélküli státuszban álló játékosok esetében a kieső átigazolási díjat tudták pótolni ezáltal a klubok kártérítés jogcímén. Alapvetően a szerződéses jogviszonyban nem álló játékosért nem kell átigazolási díjat fizetnie az igazoló csapatnak, hiszen a játékos sporttevékenységének a felhasználására irányuló jogosultságot nem kell kiváltania egy másik csapattól. Tulajdonképpen ez a szabályozási környezet arra kényszerítette a klubokat és a játékosokat, hogy várjanak a szerződés lejártáig, vagy mindenképpen jöjjön létre átigazolási jogügylet a csapatok között átigazolási díj ellenében, vagy mindenképpen fizessen kompenzációs díjat a szerződés felmondásáért a játékos vagy az őt igazoló klub. Mindez megakadályozta a csapatokat, hogy egy olyan gazdasági stratégiát folytassanak, amely alapján elsősorban szerződés nélküli státuszban álló játékosokat igazolnak, ezáltal elkerülik a piaci tranzakciókban való részvételt a többi klubbal szemben. A FIFA szempontjából alappal tekinthető ez az eljárás egyfajta jogkerülő magatartásnak, ezért korlátozta a csapatok és a játékosok átigazolási tevékenységét ily módon, hogy a piaci dinamikákat, illetve tranzakciókat elősegítse, ezzel serkentve a labdarúgás gazdasági aspektusait. Az EUB alapvetően legitim célként ítélte a sportág és a szerződések, illetve a klubok közötti mérkőzések stabilitására való törekvést, azonban mindez nemcsak a játékosok mint munkavállalók szabad mozgását sértette, hanem a piaci versenyt is korlátozta. Meglátásom szerint az EUB döntése arra enged következtetni, hogy egy ekkora szervezet keretein belül működő piac stabilitásának a fenntartása jelentős kockázatokkal jár, mivel a kontroll megtartásának érdekében hozott szabályozás könnyen jogellenesnek minősülhet, tehát a szervezeti érdek sok esetben nem élvezhet prioritást a játékosok szabad mozgásával és a korlátozás nélküli piaci érdekekkel szemben. Ezáltal felmerül az a további kérdés, hogy a jövőben kiszélesedik-e a klubok gazdasági és sportszakmai stratégiája az átigazolásokkal kapcsolatban az eddigi gyakorlathoz képest az ítélet, illetve a módosított FIFA-szabályzat fényében.

18 Az átigazolási ügyekben hozott ítélkezési folyamattal kapcsolatban lásd BERTALDÓ András: Pályára lép: Bosman helyett H. Müller? *Európai Jog*, 2015/6., 7–8.

19 European Superleague Company SL v. FIFA, UEFA, (C-333/21.).

20 GARDINER, WELCH i. m. 340–341.